

รายงานการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 9 เรื่อง “พุทธวิธี และวิธีครูบา กับการแก้ปัญหาวิกฤติโลก”

(The Buddhist and Kruba Methods to Solve the World Crisis) วันที่ 25 มีนาคม 2566

ศึกษาปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะ
มนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

THE STUDY OF PROBLEM IN ENGLISH COMMUNICATION OF THE FIRST TO
FOURTH YEAR ENGLISH MAJOR STUDENTS, FACULTY OF HUMANITIES
IN THE SECOND SEMESTER ACADEMIC YEAR 2022, LAMPHUN BUDDHIST COLLEGE
MAHACHULALONGKORNRAJAVIDYALAYA UNIVERSITY

วรินทร์ทิพย์ ชาญวนา Warinthip Chanwana

ธันวา ชัยแก้ว Thanwa Chaikew

วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

LAMPHUN BUDDHIST COLLEGE MAHACHULALONGKORNRAJAVIDYALAYA UNIVERSITY

Yingaon2543@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยศึกษาปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 40 รูป/คน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 โดยภาพรวมทั้ง 6 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง $\bar{x} = 3.40$ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าด้านทักษะการฟังมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด $\bar{x} = 3.65$ รองลงมา ได้แก่ด้านทักษะการเขียน $\bar{x} = 3.56$ ด้านทักษะการพูด $\bar{x} = 3.45$ ด้านทักษะการอ่าน $\bar{x} = 3.38$ ด้านการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อ

ต่อการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ $\bar{x} = 3.27$ และด้านการจัดการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ $\bar{x} = 3.09$

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้สรุปว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 มีปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นจึงควรมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ควรจะมีอาจารย์ชาวต่างประเทศเข้ามาช่วยสอนทักษะการพูด นอกจากนั้นการทำวิจัยครั้งต่อไปควรนำระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพเข้ามาผสมผสานกับเชิงปริมาณ (Mixed Method) โดยมีการเพิ่มเครื่องมือที่หลากหลายในการเก็บข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเพิ่มมากขึ้น

คำสำคัญ : การสื่อสารภาษาอังกฤษ, ปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ, ทักษะภาษา, การจัดการสอน

Abstract

This study aims to study the problem of English language communication of students of students in English, Faculty of Humanities, Year 1 -4 , Academic Year, Academic Year 2022, Lamphun Buddhist College Mahachulalongkornrajavidyalaya University. It uses the quantitative research method, and its tools is questionnaire which collected data from 40 students in English by using the instant program to analyze the data to find frequency, percentage, average, and deviation.

The results of the research revealed that overall English communication problems of English major students Faculty of Humanities, 1 st-4 th year in 6 areas were at a moderate level $\bar{x} = 3.40$ when considering each aspect. It was found that listening skills had the highest average $\bar{x} = 3.65$, followed by writing skills $\bar{x} = 3.56$, speaking skills $\bar{x} = 3.45$, reading skills $\bar{x} = 3.38$, providing an environment conducive to learning English skills $\bar{x} = 3.27$, and teaching management had the lowest average of $\bar{x} = 3.09$.

Concludingly, English program students Faculty of Human Sciences, Year 1-4, Education 2, academic year 2022 have a problem in the English language communication at a moderate level, and therefore there should have the course that

promote English language skills, provide foreign teachers teach to speaking skills. In addition, the next research should be mixture of quality research methods and quantitative (Mixed Method), for more variety of data collection tool in order to get more in -depth information

Keywords: English communication, Communication problem in English, Language skills, Teaching management

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารกับประชาคมโลกได้ อย่างไรก็ดีจำกัดอย่างที่ว่าโรเจอร์ ให้ความหมายไว้ว่า การติดต่อสื่อสารเป็นการถ่ายทอดแลกเปลี่ยน ข้อเท็จจริงความรู้สึกความคิด หรือการกระทำ ต่าง ๆ โดยมี เจตนาที่จะเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจ พฤติกรรมและทัศนคติที่แสดงออกโดยเปิดเผย (นิภาพร สงคำ, 2560, น. 5) ดังนั้นภาษาอังกฤษเป็น สื่อกลางในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ในแขนงต่าง ๆ การพัฒนาประเทศในทุก ด้านให้มีความเจริญก้าวหน้าและทัดเทียมกับนานาประเทศในโลก ด้วยเหตุนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้อง พัฒนาศักยภาพของประชากรของประเทศให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ใน ประเทศไทยรัฐบาลนำโดยกระทรวงศึกษาธิการไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษ มาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติกำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชา ภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ มาเป็นเวลานานเพื่อให้ประชาชนของชาติสามารถสื่อสารกับนานาชาติ ด้วยภาษาอังกฤษทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน(นงสมร พงษ์พานิช, 2554, น. 87)

ด้วยเหตุนี้รัฐบาลไทยจึงเล็งเห็นอนาคตของคนไทยกับการใช้ภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันสำคัญ มากที่สุด เนื่องจากภาษาอังกฤษเกี่ยวข้องกับนักเรียน นิสิต นักศึกษา พนักงาน เจ้าหน้าที่ และ คนทำงานทุกสาขา และทุกอาชีพ ที่ปัจจุบันคนไทยจำเป็นต้องมีความรู้และมีความเข้าใจทักษะด้าน ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านประกอบด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการ เขียน เพราะทักษะภาษาอังกฤษช่วยพัฒนา นักเรียน นิสิต นักศึกษา พนักงาน คนงาน และทุกอาชีพ เพื่อโอกาสที่มีผลตามมาสำหรับผู้มีทักษะด้านภาษาอังกฤษดีมาก ดังนั้นเป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียน นิสิต นักศึกษา ตลอดจนประชาชนที่มีการศึกษายังคงแสวงหาสถาบันสำหรับสอนพิเศษภาษาอังกฤษ อยู่เนื่อง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีผู้เรียนจำนวนมากที่ต้องการเรียนการพูดภาษาอังกฤษปรากฏการณ์ เช่นนี้สะท้อนถึงปัญหาของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนและสถานศึกษาที่ผ่านมา

ไม่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนตามวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาที่ตั้งไว้ ตลอดจนมีข้อมูลที่น่าเสนอต่อสังคมไทยและทั่วโลกถึงความล้มเหลวของการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยมีมากถึงร้อยละ 99 (ภราดร สุขพันธ์, 2561, น. 90)

ในการสื่อสารมีทักษะที่สำคัญอยู่ 4 ทักษะคือการฟังการพูดการอ่านและการเขียนโดยแต่ละทักษะมีนักวิชาการได้ให้ความหมายดังต่อไปนี้ Rubin อธิบายความหมายของการฟังว่า การฟังเป็นทักษะภาครับของภาษา ผู้ฟังเป็นผู้แปลความหมายของเรื่องราวข่าวสารจากผู้พูด โดยต้องสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยินจึงจะเข้าใจความหมายได้ตรงกับภาษาของผู้พูดซึ่งต้องอาศัยกระบวนการสำคัญ 3 ประการ คือ การได้ยิน (Hearing) เป็นการรับรู้ทางโสตขั้นแรกของการฟัง การฟัง (Listening) เป็นการแปลความหมายของเสียงที่ได้ยิน ซึ่งต้องใช้สมาธิ และความตั้งใจอย่างจริงจัง การรับรู้ความหมายเป็นกระบวนการขั้นสูงของการฟัง คือ นอกจากจะรู้ความหมายของเสียงที่ได้ยินแล้วต้องทำความเข้าใจ อย่างลึกซึ้ง รู้จักประเมินค่าว่าควรเชื่อถือได้เพียงใดและแสดงปฏิกิริยาได้ตอบไปตามที่ต้องการ (กุลธิดา สุวรรณพานิช, 2560, น. 8) อัจฉรา วงศ์โสธร ได้ให้ความหมายว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะทางสังคม (Social Skill) การพูดอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความรู้องค์ประกอบทางภาษา และความตระหนักถึงลีลาภาษา ตลอดจนการสื่อความหมายโดยสื่อที่ไม่ได้เป็นตัวภาษา (Non-Verbal Medium) ภาษาพูดมีลักษณะเฉพาะของตนเอง ซึ่งประกอบด้วยการใช้ลักษณะภาษาต่อไปนี้บ่อยครั้งกว่าภาษาเขียน คือ การรวมคำให้สั้น (Contractions) บุรุษสรรพนาม (Personal Pronoun) คำถาม (Questions) คำที่เป็นรูปธรรม (Concrete Words) คำที่มีพยางค์สั้น ๆ (Fewer Syllables) การทวนคำ ทวนความ (Restatement) การซ้ำคำ ซ้ำความ (Repetition) การออกอุทาน (Interjection) นอกจากนี้ โครงสร้างทางภาษามักไม่เป็นระเบียบแบบแผน เหมือนภาษาพูด เพราะมีการกล่าวด้วยความลังเล การพูดกลับไปกลับมา การเปลี่ยนตัวประธานในข้อความ (มนตรี เมาะศรี, ม.ป.ป.) Dubin ได้ให้คำนิยามการอ่านไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศก็ตาม หมายถึงการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านและในระหว่างที่อ่านจะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความคิดที่เกิดขึ้น กล่าวคือ ผู้เขียนจะใส่รหัสความคิดหรือ ความหมายตามที่คุณเขียนต้องการสื่อและผู้อ่านจะถอดรหัสความคิดหรือความหมายนั้นออกมา จากเป็นที่เข้าใจกัน (สุพรรณิ อาศัยราช, 2558) กฤติกา ศรียงค์ ได้กล่าวไว้ว่า การเขียน หมายถึง การนำความรู้ ประสบการณ์ ความคิดเห็น ความรู้สึกที่รวบรวมและเรียบเรียงไว้อย่างมีจุดมุ่งหมายและสื่อออกมา

เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง (สุภาพร พันเหลา, 2560, น. 26)

อย่างไรก็ตามในการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะอันได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน พบว่าคนไทยมีปัญหาในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นปัญหาในการสื่อสารมากที่สุด เพราะนักศึกษามีความกังวลและกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติเนื่องจากกลัวพูดผิด มีปัญหาด้านคำศัพท์และเรียบเรียงประโยคไม่ได้ นักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนเสมอเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ขาดความคล่องแคล่ว เช่น นักศึกษาไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารเกี่ยวกับเหตุการณ์พื้นฐานที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ จึงทำให้เกิดปัญหาการพูดติดขัด (ณัฏฐ์นรี ฤทธิรัตน์, ดร. ธัญภา ชีระมณี, ม.ป.ป.) ซึ่งสอดคล้องกับนงสมร พงษ์พานิช พบว่า ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษคือ ขาดความมั่นใจในตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ ในขณะที่ ณัฏฐ์นรี ฤทธิรัตน์ และ ดร.ธัญภา ชีระมณี ได้กล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ มีความกังวลและความกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีปัญหาด้านคำศัพท์ ขาดการฝึกฝนกับอาจารย์และบุคคลอื่น ไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนเสมอเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษส่วนจุไรรัตน์ สวัสดิ์ เสน่ห์ สวัสดิ์กล่าวว่า ปัญหาและอุปสรรคในการพูดคือ ไม่รู้หลักไวยากรณ์และไม่รู้คำศัพท์ จึงไม่สามารถสร้างประโยคสนทนาได้

ดังนั้นปัญหาที่สำคัญในการพูดและการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ คือ สิ่งแวดล้อมที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษทั้งที่ทำงานและที่บ้านจะใช้ภาษาอังกฤษเมื่อมีสถานการณ์สำคัญ ๆ เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการศึกษาวิจัย เรื่อง ศึกษาปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative) ซึ่งมีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ซึ่งผู้วิจัยได้มีการดำเนินการเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือการวิจัย
3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตบรรพชิตและนิสิตคฤหัสถ์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ของวิทยาลัยสงฆ์ลำพูน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 เป็นจำนวนทั้งสิ้น 40 รูป/คน

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ประกอบด้วย 3 ส่วนคือส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนิสิต ส่วนที่ 2 ปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ โดยให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นใน 5 ระดับคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และส่วนที่ 3 คือ ความคิดเห็นอื่น ๆ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้นำประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลตามประเด็นต่าง ๆ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ทางคอมพิวเตอร์เพื่อหาค่าสถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Statistics) คือค่าร้อยละ (Percentage)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตาม เพศ อายุ ชั้นปี

พบว่านิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย 35 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 รองลงมา เพศหญิง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21.25 ปี จำนวน 26 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 65.00 รองลงมา อายุ 12-19 ปี จำนวน 10 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และอายุระหว่าง 25 ปีขึ้นไป จำนวน 4 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 และส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 17 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 42.50 รองลงมาได้แก่นิสิตชั้นปีที่ 3 จำนวน 8 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 นิสิตชั้นปีที่ 4 จำนวน ๘ รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และชั้นปีที่ไม่มีจำนวนน้อยที่สุดได้แก่นิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 7 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 17.50

ผลการวิจัยปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตามปรากฏผลดังนี้

ปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 โดยภาพรวมทั้ง 6 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง $\bar{x} = 3.40$ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าด้านทักษะการฟังมีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{x} = 3.65$ รองลงมา ได้แก่ด้านทักษะการเขียน $\bar{x} = 3.56$ ด้านทักษะการพูด $\bar{x} = 3.45$ ด้านทักษะการอ่าน $\bar{x} = 3.38$ ด้านการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ $\bar{x} = 3.27$ และด้านการจัดการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ $\bar{x} = 3.09$

ด้านทักษะการฟัง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก $\bar{x} = 3.65$ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้าพเจ้าไม่เข้าใจคำที่ไม่คุ้นเคยหรือคำศัพท์ทางเทคนิคมีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{x} = 3.85$ รองลงมาข้าพเจ้าไม่สามารถเข้าใจคำพูดที่ออกมาได้อย่างรวดเร็ว $\bar{x} = 3.80$ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจประโยคที่ซับซ้อน $\bar{x} = 3.60$ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจสำเนียงของคนที่เป็นเจ้าของภาษา $\bar{x} = 3.58$ และข้าพเจ้าไม่เข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ $\bar{x} = 3.43$

ด้านทักษะการพูด โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง $\bar{x} = 3.45$ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่นมีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{x} = 3.63$ รองลงมา ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน $\bar{x} = 3.55$ ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ $\bar{x} = 3.50$ ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดตอบโต้ได้ถูกต้องตามไวยากรณ์ $\bar{x} = 3.38$ และข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ $\bar{x} = 3.20$

ด้านทักษะการอ่าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง $\bar{X}=3.38$ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้าพเจ้าขาดการฝึกอ่านภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{X}= 3.68$ รองลงมา ได้แก่ ข้าพเจ้ามีทักษะการอ่านค่อนข้างช้ากับข้าพเจ้าไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ $\bar{X}= 3.40$ ข้าพเจ้าไม่มีความเข้าใจเรื่องโครงสร้างของประโยค $\bar{X}=3.28$ และข้าพเจ้าไม่กล้าอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด $\bar{X}= 3.13$

ด้านทักษะการเขียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก $\bar{X}= 3.56$ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้าพเจ้าไม่สามารถเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{X}= 3.70$ รองลงมา ข้าพเจ้าขาดทักษะการแปล $\bar{X}= 3.65$ ข้าพเจ้าไม่รู้คำศัพท์หรือหรือรู้คำศัพท์น้อยเกินไป $\bar{X}= 3.58$ ข้าพเจ้าไม่สามารถสะกดคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง $\bar{X}= 3.45$ และข้าพเจ้าขาดการฝึกฝนด้านการเขียนมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ $\bar{X}= 3.40$

ด้านการจัดการเรียนการสอน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง $\bar{X}= 3.09$ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วิทยากรชาวต่างชาติที่เข้ามาช่วยสอนภาษาอังกฤษแก่ข้าพเจ้ายังมีจำนวนน้อยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{X}= 3.55$ รองลงมา อาจารย์ผู้สอนไม่ได้มีการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมให้ข้าพเจ้าฝึกฝนทักษะการฟังและพูด $\bar{X}= 3.13$ อาจารย์ผู้สอนขาดการส่งเสริมและกระตุ้นให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน $\bar{X}= 3.08$ เวลาเรียนของข้าพเจ้าในแต่ละภาคการศึกษาไม่เพียงพอ $\bar{X}= 3.05$ และอาจารย์ผู้สอนพูดเร็วเกินไปข้าพเจ้าฟังไม่ทันมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ $\bar{X}= 2.56$

ด้านการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง $\bar{X}= 3.27$ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ มีการจัดสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษภายในวิทยาลัยสงฆ์ลำพูนให้กับข้าพเจ้าน้อยเกินไปมีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{X}= 3.45$ รองลงมาได้แก่ ทางหลักสูตรไม่มีการเตรียมพร้อมนิสิตในการเข้าร่วมกิจกรรมกับชาวต่างชาติ $\bar{X}= 3.35$ ไม่มีการตกแต่งห้องให้ช่วยกระตุ้นจินตนาการและแรงบันดาลใจให้กับผู้เรียน $\bar{X}= 3.25$ ขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับรุ่นพี่และรุ่นน้องในการให้ความช่วยเหลือในด้านทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ $\bar{X}= 3.20$ และทางหลักสูตรจัดให้ข้าพเจ้าและเพื่อนนิสิตจัดค่ายภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนมีจำนวนน้อยครั้งเกินไปมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ $\bar{X}= 3.08$

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1. ด้านทักษะการฟัง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีเพียงข้อเดียวเท่านั้นที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษ โดยอีก 4 ข้อที่เหลือคือ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจสำเนียงของคนที่เป็นเจ้าของภาษา, ข้าพเจ้าไม่สามารถเข้าใจคำพูดที่ออกมาได้อย่างรวดเร็ว, ข้าพเจ้าไม่เข้าใจคำที่ไม่คุ้นเคยหรือคำศัพท์ทางเทคนิคและข้าพเจ้าไม่เข้าใจประโยคที่ซับซ้อนอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะไม่เข้าใจประโยคที่ซับซ้อนไม่เข้าใจคำศัพท์ทางเทคนิคและสำเนียงของคนที่เป็นเจ้าของภาษา ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ (Brown, 1994) ให้แนวคิดที่ว่าสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาการฟังว่า หากผู้ฟังไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษเพียงพอทำให้เป็นสาเหตุ ของปัญหา เช่น ปัญหาการฟังเสียงพยัญชนะ เสียงสระบางตัว ที่ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจและถอดความหมายไม่ได้

2. ด้านทักษะการพูด โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีสองข้อที่อยู่ในระดับมาก คือ ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน, ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่น โดยอีก 3 ข้อที่เหลือคือ ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ, ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้, ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดตอบโต้ได้ถูกต้องตามไวยากรณ์ อยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากความสามารถในการใช้ภาษา และความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ไม่เพียงพอ ทำให้นิสิตไม่สามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจได้ เมื่อนิสิตมีปัญหาในการใช้ภาษา ทำให้นิสิตเกิดความกังวล และขาดความมั่นใจที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ภาษาอังกฤษของนิสิตไม่เกิดการพัฒนา ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Fahmongkolchai, 2011) และ (Sursattayawong, 2006) ได้กล่าวไว้ว่า สาเหตุที่ผู้พูดไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้นั้น เนื่องจาก ผู้พูดมีความรู้ด้านคำศัพท์ ไม่เพียงพอ ทำให้เมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ผู้

พูดนี้ คำศัพท์ที่ไม่ออก ไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ รวมถึงการใช้ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้พูดเกิดความกลัวเมื่อต้องพูดกับชาวต่างชาติ

3. ด้านทักษะการอ่าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีเพียงข้อเดียวเท่านั้นที่อยู่ในระดับมาก คือ ข้าพเจ้าขาดการฝึกอ่านภาษาอังกฤษ โดยอีก 4 ข้อที่เหลือคือ ข้าพเจ้าไม่กล้าอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ, ข้าพเจ้ามีทักษะการอ่านค่อนข้างช้า, ข้าพเจ้าไม่ทราบความหมายของคำศัพท์และข้าพเจ้าไม่มีความเข้าใจเรื่องโครงสร้างของประโยคอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจากขาดวินัยในการฝึกอ่านภาษาอังกฤษและไม่ได้พัฒนาทักษะการอ่านอย่างแท้จริง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ ชญานินทร์ (2561) ให้ความเห็นว่า การอ่าน คือ ความสามารถในการออกเสียงตาม ตัวหนังสืออย่างถูกต้อง รวมถึงการรับรู้เรื่องราวที่จะทำให้เกิดความจำ ความคิดและความเข้าใจ การอ่านเป็นการแปลความหมายของอักษร โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ข้อ คือ เพื่อให้เกิดความรู้ เพื่อให้เกิด ความคิด เพื่อให้เกิดความบันเทิง

4. ด้านทักษะการเขียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีเพียงสองข้อเท่านั้นที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ ข้าพเจ้าไม่สามารถสะกดคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง, ข้าพเจ้าขาดการฝึกฝนด้านการเขียน โดยอีก 3 ข้อที่เหลือคือ ข้าพเจ้าไม่สามารถเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์, ข้าพเจ้าขาดทักษะการแปลและข้าพเจ้าไม่รู้คำศัพท์หรือหรือรู้คำศัพท์น้อยเกินไปอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากขาดทักษะการใช้ศัพท์และใช้ไวยากรณ์แบบเหมาะสมและไม่สามารถจำวิธีการเขียนศัพท์ให้ถูกต้อง บางคำเราเจอบ่อยมากแต่ก็ยังเขียนผิด เพราะไม่รู้วิธีการจดจำคำศัพท์ให้ดี ๆ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวัญตา มากมูล (2564) ได้กล่าวว่า ทักษะการเขียน เป็นทักษะสุดท้ายทางการสื่อสาร เป็นทักษะที่ยากที่สุด เพราะต้องใช้กระบวนการคิดและผลิตภาษาที่นานกว่าทักษะด้านอื่น ๆ และเป็นทักษะที่มีความสำคัญสำหรับผู้เรียนที่เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งนี้เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสาร จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในด้านใช้ทักษะการเขียน ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างของคำในประโยคและไวยากรณ์ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องนำมาพิจารณา เพราะถ้าเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายผิด

5. ด้านจัดการเรียนการสอน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีเพียงข้อเดียวเท่านั้นที่อยู่ในระดับมาก คือ วิทยากรชาวต่างชาติที่เข้ามาช่วยสอนภาษาอังกฤษแก่ข้าพเจ้ายังมีจำนวนน้อย โดยอีก ๔ ข้อที่เหลือคือ อาจารย์ผู้สอนไม่ได้มีการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมให้

ข้าพเจ้าฝึกฝนทักษะการฟังและพูด, เวลาเรียนของข้าพเจ้าในแต่ละภาคการศึกษาไม่เพียงพอ, อาจารย์ผู้สอนขาดการส่งเสริมและกระตุ้นให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนและอาจารย์ผู้สอนพูดเร็วเกินไปข้าพเจ้าฟังไม่ทันอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจัยเรื่องเวลาในการเรียนการสอน บุปผา (2012) กล่าวไว้ว่าในชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนควรจัดแบ่งเวลาให้ตนเองได้ มีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน เพื่อฝึกฝนและทำกิจกรรมได้ อย่างเพียงพอ

6. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทางหลักสูตรจัดให้ข้าพเจ้าและเพื่อนนิสิตจัดค่ายภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนมีจำนวนน้อยครั้งเกินไป, การจัดสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษภายในวิทยาลัยสงฆ์ลำพูนให้กับข้าพเจ้าน้อยเกินไป, ทางหลักสูตรไม่มีการเตรียมพร้อมนิสิตในการเข้าร่วมกิจกรรมกับชาวต่างชาติ, ขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับรุ่นพี่และรุ่นน้องในการให้ความช่วยเหลือในด้านทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและไม่มีการตกแต่งห้องให้ช่วยกระตุ้นจินตนาการและแรงบันดาลใจให้กับผู้เรียน ทั้งนี้ปัญหาอาจเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ไม่ค่อยเหมาะสมให้กับผู้เรียน โดยสถานศึกษา สามารถจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียนได้ จัดสื่อการเรียนรู้การสอน จัดกิจกรรม ตลอดจนสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเรียน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ วิชานา อับดุลเลาะ, วุฒิชัย เนียมเทศ (2563) ได้กล่าวไว้ว่าสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 แบ่งออกได้เป็น 2 องค์ประกอบด้วยกัน คือ สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ทางด้านกายภาพและทางด้านจิตวิทยา กล่าวคือ ด้านกายภาพทั้งภายในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ควรจัดให้มีความเหมาะสมเอื้อต่อการเรียนรู้ ส่วนด้านจิตวิทยานั้น ควรสร้างสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมสัมพันธภาพที่ดี ความรู้สึกที่ดีให้เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนมีแรงบันดาลใจและมีความรู้สึกที่ดีจนนำไปสู่การเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

องค์ความรู้ใหม่

การทำวิจัยเรื่อง ศึกษาปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1-4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 การทำวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงระดับความคิดเห็นของนิสิตที่มีปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษ ที่สำคัญทำให้รู้คุณค่าของการทำวิจัยมากขึ้น

สรุป และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 ภาควิชาการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถสรุปประเด็นเพื่อเสนอแนะความต้องการและแนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 ควรจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อผลักดันและเพิ่มโอกาสให้นิสิตได้ฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น เช่น การจัดค่ายภาษาอังกฤษ

5.3.1.2 ควรจะมีอาจารย์ชาวต่างประเทศเข้ามาช่วยสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารให้กับนิสิตเพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาและเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรนำระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพเข้ามาผสมผสานกับเชิงปริมาณ (Mixed Method) โดยมีการเพิ่มเครื่องมือที่หลากหลายในการเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเพิ่มมากขึ้น เช่น แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview Guideline) การสนทนากลุ่ม (Focus group) เป็นต้น

References

กุลธิดา สุวรรณพานิช. (2556). แบบฝึกทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับชาวต่างชาติ โดยใช้สื่อมัลติมีเดีย

ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์, และ ธัญภา ชีระมณี. (ม.ป.ป.). ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. สืบค้นจาก <https://gsbooks.gs.kku.ac.th/57/grc15/files/hmp39.pdf>

นางสมร พงษ์พานิช. (2554, มกราคม-มิถุนายน). การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551. วารสารมนุษยศาสตร์, 18(1), 87

นิภาพร สงคำ. (2560). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสื่อสารภายในมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

รายงานการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 9 เรื่อง “พุทธวิธี และวิถีครูบา กับการแก้ปัญหาวิกฤติโลก”

(The Buddhist and Kruba Methods to Solve the World Crisis) วันที่ 25 มีนาคม 2566

ปาริฉัตร พินิจวิญญูภาพ, และ กชกร อธิปัตติ. (2563, พฤศจิกายน-สิงหาคม). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการเขียนแบบเน้นกระบวนการสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด, 14(2), 105-112

ภราดร สุขพันธ์. (2561, กรกฎาคม-กันยายน). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษกับความเป็นบัณฑิตในยุคปัจจุบัน. วารสารมจร. ตรีภพชัยปริทรรศน์, 35(3), 90

มนตรี เมาะศรี. (ม.ป.ป.). การใช้แบบฝึกหัดภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับช่างพัฒนาความสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปี 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมโทร จังหวัดเชียงใหม่. สืบค้นจาก [http:// 171.103.197.126/article/file_upload / Monthree.pdf](http://171.103.197.126/article/file_upload/Monthree.pdf)

วิชานา อับดุลเลาะ, และ วุฒิชัย เนียมเทศ, (2563, กรกฎาคม-ธันวาคม). การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 “แนวคิด ทฤษฎี และแนวทางปฏิบัติ”. วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 7(2), 227-245

สุพรรณิ อาศัยราช. (2558). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมเสริมแบบเน้นภาระงาน

สุภาพร พันเหลา. (2560). การวิจัยและพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1